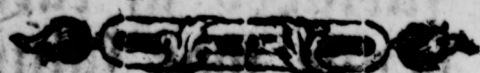

Waren upprättlige i tro och kärleksband
Emot den I en gång har gifwit eder hand,
Så bekrön's Ni med sällhet här i tiden.

Wid hvarken af den frökta ström,
Som tyckes kärlek, kärlek susa,
Låt omma känslor dig förtjusar,
Var lycklig, älska, njut och dröm.

2.

Men wet, den under kärleks-tvång,
Är, hvilket tvång, sig hunnit gifwa,
Där första känslan trogen blifwa;
Dy hjertat älskar blott en gång.

3.

Sitt lugn den aldrig återfår,
Som mot en trogen Känhet bryter:
Om tusen band han sedan knuter,
Stann ängren följa i hans spår.

4.

Är nej! der bröst mot bröst förent,
Eig i hvarannans känslor sluter,
Der hjertat utan måttnad njuter,
Blir nöjet, såsom ljuset, rent.

Uti af WESTERÅS, 1832.

L. K. BJÖRKBOENS BOKTRYCKERI.

Den trolösa Lisa.

I Rodala Socken och Warlena By
Der hände ett under bland alla:
En utwalder flicka med rosenröd hy,
Som liljan jag vill henne kalla;
Hon war väl intet riker på silfver eller gull,
Men hennes hjerta af kärlek war full,
Dertill ett dygdemåster för alla.

2.

Hon hade knappt fyrtio sina åberton år,
Eedan hon till werlden blef födder,
En ungerswen kärlek till henne dock får,
Hans namn war beprödt med all heder.
De lofwade hwarandra på heder och tro
Att i inbördes kärlek sammanbo;
Men werlden bedrager ju så många.

3.

Se'n reste han bort uti främmande land,
Sin lycka att vidare bekomma,
Och rådde åt sin käresta sin trogna hand
Och sade: war trofast min fromma.
Om jag igenkommer och Herren så vill,
Så swär jag, med äran du hörer mig till,
Jag älskar ingen högre i werlden.

4.

När skeppet var färdigt att segla sin ros
 Och seglen stod spända mot vinden,
 På landet han lemnar sitt hjerta och sin ros,
 Och tårarne de runno på kinden:
 Nu får jag taga affed af dig min lilla vän!
 Gud gifwe den dagen wi räddades igen,
 Det wore mitt nöje uppå jorden.

5.

Till England han seglade lyckligt och fort,
 Och skeppet det ankrade vid London.
 De vackraste flickor, som fins på denna ort,
 De kunde ej förtaga hans wända.
 Anskönt flickor der wore båd' fagra och fin',
 Så tänkte han likväl på kärestan sin;
 Han bar henne jemt i sitt hjerta.

6.

Då han varit borta i ärena tre,
 Sitt fädernesland han önskade se,
 Men under den tiden han skrifwit tolf bref,
 Dem kärestan alla har bekommit;
 Dock dem att beswara, förgåtit hon har,
 Ty wännen i hjertat hon hade ej qwar,
 Hon gifwit sin kärlek åt en annan.

7.

Efter han varit borta i ärena tre,
 Hans hjerta af kärlek wille brinna.
 I Rodala Socken och Warfena by,
 Der mände han sin käresta finna.
 Hennes bröllop firades med spel och med dans:
 Men Bruden blefnade under fröna och frans,
 När hon sin förra vän fick beståda.

8.

Hennes käreste wrider sina händer i blod,
 När han allt detta fick åskåda,
 Hans ögon de fuktades af tårarnes flod;
 Hans tal till henne var sålunda:
 Du trolösa vän, som har ryggat din ed,
 Fruktar du icke att himlen är dig wred
 För bandet du så grymt hafwer slitit?

9.

Ty om jag än reste till yttersta Kant
 Af werlden, som Gud hafwer skapat,
 Ett sådant kallt hjerta jag aldrig än funnit
 Bland wildeste tigrar, som waka
 Om natten, att sluka de resande in;
 De hafwa dock kärlek till makarne sin',
 Men hos dig har den alldeles försvunnit.

10.

Nu blifwer jag i stillhet och lefwer i ro
 Och skall ingen flicka mer begära;
 Men prisas bär väl den, som håller gossar tro,
 Och wandrar sin werld fram med äran.
 Dock ett vill jag bedja, det wet jag att ni gör:
 Begråten mitt öde en gång när jag dör,
 För det nej, som mig aldrig bekommit.

11.

Ja, flyktiga flickor, jag råder eder till,
 Ehur' I er sticken eller lagen,
 Låt gossarne få råda och göra som de will,
 I bören dem aldrig bedraga;